

РЕШЕНИЕ

№ 815

гр. Разград, 16.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РАЗГРАД в публично заседание на двадесет и осми ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: НЕЛИ ГЕНЧЕВА

при участието на секретаря ГАНКА АНГ. АТАНАСОВА
като разгледа докладваното от НЕЛИ ГЕНЧЕВА Гражданско дело №
20223330101542 по описа за 2022 година

Производството е по иск с правно основание чл.23 от СК.

Депозирана е искова молба от Ц. И. Т., с която е предявен иск срещу С. В. Т.а за установяване, че апартамент – самостоятелен обект в сграда с идентификатор 61710.502.6406.6.58 по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр.Разград, одобрени със Заповед РД-18-37/10.03.2008 г. на Изпълнителния директор на АГКК е изключителна собственост на ищеца. В условията на евентуалност /ако Съдът счете, че първият от предявените искове е неоснователен/ предявява иск за установяване на съсобственост по отношение на горепосочения имот при права 14 750/16 000 за ищеца и 1250/16000 за ответницата. Сочи, че с ответницата са сключили граждански брак през 2001 г., че имотът е закупен за сумата 16 000 лв., от които 13 500 лв. ищецът платил със средства от студентска бригада, а останалите 2500 лв. – с дарените им на сватбеното тържество парични суми, както и че бракът им е прекратен с развод. Твърди, че в нотариалният акт е било записано, че сделката се осъществява по реда на ЗУЖВГМЖСВ с цел ответницата да получи суми от притежаван от нея жилищен влог в ДСК, както и че същата е получила по реда на този закон сумата 818,94 лв., поради което счита, че нейният принос в придобиването на имота е незначителен.

Ответницата в писмения отговор, депозиран в срока по чл.131 от ГПК, счита исковете за допустими, но неоснователни. Признава, че с ищеца са бивши съпрузи. Сочи, че след сключването на брака и двамата учели висше образование в гр.Шумен, че живеели на общежитие, че се прибирали почти всяка събота и неделя в гр.Разград и отсядали в дома на нейните родители, които поемали разходите по престоя им. Твърди, че паричните средства, дарени на сватбеното им тържество са били използвани за закупуване на лек автомобил. Признава също така, че ищецът е ходил на студентска бригада във Великобритания, но твърди, че средствата за пътуване са били осигурени от нейната сестра, както и че по време на престоя му там семестриалните такси

на ищеца са били платени от нейните родители, както и че в това време тя се е грижела за общото им домакинство, а след завръщането на ищеца забременяла и двамата живеели в общо домакинство в имота на родителите ѝ. Също така твърди, че част от продажната цена на процесното жилище в размер на 5000 лв. е била осигурена от нейните родители, както и че същите са участвали в ремонта на жилището с парични средства и личен труд. Сочи, че паричните влогове според СК от 1985 г. принадлежат на двамата съпрузи, както и че при сключването на сделката са били записани и двамата като купувачи.

В отговор на тези твърдения, ищецът сочи, че е работил по трудово правоотношение през цялото време, в което е учил висше образование. Оспорва твърдението, че бащата на ответницата е предоставил сумата 5 000 лв., както и това, че с част от парите, заработени от него във Великобритания семейството си е закупило автомобил.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните, като прецени събраните по делото доказателства по вътрешно убеждение и като съобрази приложимия закон, прие за установено от фактическа страна следното: Страните по делото са бивши съпрузи – бракът между двамата е сключен на 26.08.2001 г. и е прекратен на 15.07.2022 г. с влязло в сила съдебно решение. От брака си имат две деца, родени съответно през 2003 и през 2011 г.

На 13.12.2002 г. двамата съпрузи Ц. И. Т. и С. В. Т.а са закупили от А.П.С. и Й.Д.С. недвижим имот, представляващ апартамент в гр.Разград с административен адрес *** с обща застроена площ 84,56 кв.м. заедно с прилежащото му избено помещение №13 с полезна площ 3,53 кв.м., както и 4,09% идеални части от общите части на сградата и съответните идеални части от правото на строеж срещу заплащане на сумата 16 000 лв., за която сума в нотариалния акт е записано, че е изплатена напълно и в брой от купувачите на продавачите. 15 728,40 лв. е и данъчната оценка на имота към момента на изповядване на сделката. В нотариалният е изрично е записано, че имотът се придобива по реда и условията на ЗУЖВГМЖСВ.

Според представената схема от АГКК този имот към настоящия момент е с идентификатор 61710.502.6406.6.58 по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр.Разград, одобрени със Заповед РД-18-37/10.03.2008 г. на Изпълнителния директор на АГКК.

Във връзка с произхода на средствата, платени като цена по сделката и намеренията на бащата на ищеца са разпитани свидетелите Й.С., Д.А., Ц.В. и и. Д.. Първата свидетелка е продавача на апартамента. Тя си спомня, че двамата съпрузи са договаряли за сделката, че един от тях е предал парите и някой от двамата е казал, че парите са заработени в чужбина. Според свид.А., сестра на ищеца, същият е работил през цялото време, докато е учил висше образование в гр.Шумен и си е плащал разноските по следването, а през 2002 г. от м. март до м.септември е бил на студентска бригада във Великобритания. С нея споделил, че 13 500 лв. от заработените на бригадата пари е дал за закупуване на жилището, а остатъка бил допълнен с парите от сватбата. С тази свидетелка ищецът споделил, че сумата 5000 лв. е дадена от бащата на ответницата, за обзавеждане на апартамента, за да може семейството да заживее в него. При освещаването на апартамента през 2006 г. бащата на ответницата също дал 1000 лв. Свид.В., майка на ответницата, съобщава, че докато съпрузите са учили, те са живели при тях в гр.Разград в къща на ***, че разноските за това са плащани от свидетелката и съпруга ѝ, че от годежа и сватбата младото семейство е имало събрани пари /около 4000

лв./, както и че на 07.11.2002 г. са дали сумата 5000 лв., която да ползват за закупуване на жилище. Твърди, че са помогнали и за ремонта и обзавеждането на жилището. Свид.Д., сестра на ответницата, съобщава, че родителите им са помогнали и на нея и на сестра ѝ за закупуване на жилище. Сумата 5000 лв. била дадена в нейно присъствие на 07.11.2002 г., като и тази свидетелка свързва датата със събора в с.Сокол, от където е баща им и където те традиционно се събирали. Преди да тръгне на бригада ищецът взел пари назаем от тази свидетелка, които след това ѝ върнал.

На 06.03.2002 г. на ищеца е издаден международен паспорт, а на 04.12.2002 г. му е издадена спестовна книжка. В сметка е посочено, че на 27.09.2002 г. са внесени 4960 британски паунда, а на 04.12.2002 г. са изплатени 4450 паунда. В друга сметка за същата дата - 04.12.2002 г. са записани като внесени 13 625,90 лв. и като изплатени – 13 527 лв. 13 500 лв. са записани в платежното нареждане за плащане в брой. На името на ищеца Ц. И. Т. е записана и сметката по чл.89 от ЗННД.

Съответно ответницата С. В. Т.а е имала жилищен влог от 29.12.1984 г. От този влог на 24.08.2003 г. са записани като изплатени 928,89 лв.

Видно от представения договор за покупко-продажба на МПС, сключен на 13.08.2009 г. семейството е имало автомобил от 13.11.2006 г., а според трудовата книжка на ищеца, същият е работил като декоратор в продължение на девет месеца през 2000 г.

Анализът на установената фактическа обстановка налага следните правни изводи: Предявеният иск е за установяване на обстоятелството, че процесният имот е лична собственост на ищеца, а в условията на евентуалност, - че част от същият е лична собственост, резултат на трансформация на лично имущество.

Към датата на придобиване на имота – 2002 г. са действали разпоредбите на Семейния кодекс от 1985 г. Този нормативен акт възприема като общ принцип съпругеската имуществена общност – според разпоредбата на чл.19 вещите и правата върху вещи, както и паричните влогове, придобити от съпрузите през време на брака в резултат на съвместен принос, принадлежат общо на двамата съпрузи независимо от това, на чие име

са придобити. Съответно разпоредбата на чл.20 от СК сочи, че вещите, правата върху вещи и паричните влогове, които са придобити по време на брака по наследство и по дарение принадлежат на съпруга, който ги е придобил, а съответно чл.21 от СК сочи, че лични са вещите, правата върху вещи и паричните влогове, придобити през време на брака изцяло с лично имущество по чл.20, ал.1 от СК. По делото не бе установено с влизане в сила на новия СК от 2009 съпрузите да са преуредили имуществените си отношения, следователно по отношение на тези отношения действат диспозитивните норми на новия СК, които по отношение на вещите и техния произход предлагат идентични на горните разрешения в разпоредбите на чл.21, чл.22 и чл.23 от СК.

Съгласно чл. 19, ал.1 от СК от 1985 г. (отм.) се предполага, че и паричните влогове принадлежат общо на двамата съпрузи, независимо на чие име са придобити. Презумпцията по чл. 19, ал.1 от СК /отм./не е опровергана при условията на пълно и обратно доказване в настоящото производство от ищеца. Не е категорично установено, че за изработване и спестяване на паричните средства, получени от ищеца за положения от него труд във Великобритания, липсва какъвто и да било принос на ответницата, респ. че тя не е реализирала такъв в нито една от проявите форми, регламентирани в

разпоредбата на чл.19, ал.2 от СК /отм./

Когато придобивното основание на придобитото по време на брака на съпрузите имущество е договор за покупко-продажба, сключен от двамата съпрузи като страна по сделката и за покупната цена е вписана сумата, платена напълно и в брой, какъвто е настоящия случай, правата на двамата купувачи в придобитото право на собственост са равни, при липсата на други уговорка по договора и това изключва възможността в тези хипотези да се признае по-голям дял на единия от съпрузите в резултат трансформация по чл.23, ал.2 от СК по причина, че за придобиване на имота е вложил лични, извънсемейни средства. / в този смисъл Решение № 2 от 7.03.2014 г. на ВКС по гр. д. № 5048/2013 г., II г. о., ГК, докладчик съдията Емануела Балевска/.

С Решение №71 от 26.03.2010 г. по гр.д.№796/2009 г. на ВКС - II г. о. постановено по чл.290 от ГПК е прието, че придобитият недвижим имот на името на двамата съпрузи по време на брака, като съпружеска имуществена общност установява възникнали равни права на неговите приобретатели, с чието установяване те са се съгласили, подписвайки договора за покупко-продажба.

Решение №194 от 30.06.2011 г. по гр.д.№46/2011 г. на ВКС - II г. о. , също постановено по чл.290 от ГПК , се приема, че при придобиване на недвижим имот от съпрузи по време на брака, ако и двамата са участвали като страна по сделката и са изразили воля за придобиването на имуществото, имуществото се придобива в режим на съпружеска имуществена общност, независимо от произхода на вложените при покупката средства, дори вложените средства за придобиване на имуществото да са били лични на единия от съпрузите, като в случая се приема, че той е предоставил половината от тях на другия съпруг на някакво основание. Това основание /дарение, заем и др./ е без значение за възникването на съпружеската общност и изключва трансформацията.

Решение №464 от 05.08.2010 г. по гр.д.№1136/2009 г. на ВКС - III отд. е прието, че договорът за покупко-продажба е консенсуален и транслативният ефект на сделката настъпва по силата на изразената воля на участниците и след като двамата съпрузи са участници по договора, то вещното право е придобито от двамата купувачи, Обстоятелството, че единият от съпрузите е дал средства, които имат личен, извънсемейен характер, не създава възможност за придобиване на правото на собственост на лично основание /доколкото не е налице скрито упълномощаване/ поради липса на законово основание за това - чл.183 и сл. ЗЗД.

Следователно по отношение на процесния недвижим имот, придобит по време на брака на името на двамата съпрузи като купувачи, последното обстоятелство изключва възможността в тези хипотези да се признае по-голям дял на единия от съпрузите в резултат трансформация по чл.23, ал.2 от СК /аналогично на чл.21, ал.2 от СК отм./, дори и в случай, че за придобиване на имота същият е вложил лични, извънсемейни средства.

Договорът за покупко-продажба е консенсуален договор и транслативният /вещноправен ефект/ на сделката настъпва по силата на изразената воля на участниците по нея. След като двамата съпрузи са участници по договора, то вещното право /собствеността на процесния апартамент/ е придобито от двамата купувачи. Обстоятелството, че единият съпруг е дал средства, които имат личен, извънсемейен характер не създава възможност за придобиване право на собственост на лично основание /доколкото не е налице скрито упълномощаване, симулация/, поради липса на законова основа за това - чл.183 и сл. ЗЗД . Законовата презумпция на чл.30, ал.2 от ЗС за равенство

на дяловете, когато купувачите са повече от едно лице и в договора не е упоменато друго относно правата, е оборима, но при налично споразумение относно дяловете.

Плащането на уговорената цена е престация по изпълнението на договора от страна на купувача. Плащането на цената на закупената вещ изцяло или отчасти от страна само на един от купувачите по сделката или от страна на трето лице, не може да промени породения вещно-правния ефект от валидната облигационната връзка между продавач-купувачи, но е основание за възникването на други облигационни последици. /В този смисъл - Решение № 2 от 7.03.2014 г. на ВКС по гр. д. № 5048/2013 г., II г. о., ГК, докладчик съдията Емануела Балевск, както и Решение № 167 от 18.06.2012 г. на ВКС по гр. д. № 935/2011 г., I г. о., ГК, докладчик съдията Бранислава Павлова, Решение № 253 от 7.07.2011 г. на ВКС по гр. д. № 812/2010 г., I г. о., ГК, докладчик председателят Бранислава Павлова, Решение № 464 от 5.08.2010 г. на ВКС по гр. д. № 1136/2009 г., III г. о., ГК, докладчик съдията Жива Декова, Решение № 71 от 26.03.2010 г. на ВКС по гр. д. № 796/2009 г., II г. о., ГК, докладчик председателят Елса Ташева, Решение № 1223 от 19.03.2009 г. на ВКС по гр. д. № 482/2007 г., I г. о., ГК, докладчик съдията Ани Саралиева/.

С оглед гореизложеното предявеният иск за установяване на обстоятелството, че процесният имот е лична собственост на ищеца, както и предявеният в условията на евентуалност, - че част от същият е лична собственост, резултат на трансформация на лично имущество са неоснователни и недоказани, поради което следва да бъдат отхвърлени.

С оглед основателността на иска в съответствие с разпоредбата на чл.78, ал.1 от ГПК ищецът следва да заплати на ответницата направените разноски по делото в размер на 600 лв.

По гореизложените съображения, Съдът:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ ИСКА, предявен от Ц. И. Т., ЕГН ***** с адрес гр.*** срещу С. В. Та, ЕГН ***** с адрес гр.*** за установяване, че апартамент – самостоятелен обект в сграда с идентификатор 61710.502.6406.6.58 по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр.Разград, одобрени със Заповед РД-18-37/10.03.2008 г. на Изпълнителния директор на АГКК е изключителна собственост на ищеца, както и предявеният в условията на евентуалност ИСК за установяване на съсобственост по отношение на горепосочения имот при права 14 750/16 000 за ищеца и 1250/16000 за ответницата поради трансформация на лични средства като НЕОСНОВАТЕЛНИ И НЕДОКАЗАНИ.

ОСЪЖДА Ц. И. Т., ЕГН ***** с адрес гр.*** ДА ЗАПЛАТИ
на С. В. Та, ЕГН ***** с адрес гр.*** сумата 600 лв.
/шестстотин лева/ за направените по делото разноски.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Окръжен съд - Разград.

Съдия при Районен съд – Разград: _____

